

EN STEN I SKOEN

AFSTØBNINGSSAMLINGENS TAL 1985-2002 OG DERES FORTOLKNING

MARIE-LOUISE BERNER

1895 grundlagdes Den Kongelige Afstøbnings-samling med en årlig indkøbsbevilling på 5.000 kr. og med kunsthistorikeren, dr. phil. Julius Lange som direktør. Den optog hele den underste etage i den nye kunstmuseumsbygning i Sølvgade.

1995, 100 år efter, åbnede samlingen på ny. Stadig som en del af museet i Sølvgade, men denne gang placeret i de tre underste

etager i Vestindisk Pakhus ved havnen, tæt på Amaliehaven i København. Med arkæologen dr. phil. Jan Zahle som daglig leder.

I mellemtiden havde samlingen været så godt som udslettet, og dernæst restaureret. I 1966 blev den forvist fra museumsbygningen i Sølvgade, og gennem de næste 18 år opbevaret under de dårligst tænkelige vilkår i en lade i Ledøje. 1984 blev samlingen flyttet ind

i pakhuset og gennem de næste 11 år foregik et kæmpemæssigt restaureringsarbejde i det tilknyttede gipsværksted under ledelse af gipseren Jørgen Bau.

Årsagen til at samlingen midlertidigt blev kørt ud til et planlagt midlertidigt ophold i laden var at museumsbygningen skulle bygges om; afstøbningerne blev imidlertid aldrig kørt tilbage til Sølvgade, fordi de var så inderligt upopulære. Ironisk nok var et nyt kunstsyn vokset frem næsten samtidig med at samlingen dannedes i 1890erne, det modernistiske, et kunstsyn, der skulle give den grundstødet: her var der ikke plads til kopier. Enhver opfattelse har sin tid, så modificeres den eller skiftes ud. Ligeså med modernismen. Samtidig med ud-kørslen 1966 var en nyere opfattelse ved at brede sig, først og fremmest blandt tidens unge kunstnere, men også blandt fagfolk, der var klar over, at en samling fine afstøbninger ville få en renæssance, og i forening rejste de sagen offentligt. Landets kulturminister, Mimi Stilling Jacobsen, fandt 1984 frem til de tre etager i pakhuset i Toldbodgade, som herefter blev lejet for en særbevilling fra ministeriet. Samlingen blev således tilbageført til museet udefra, det var en del af dets ansvarsområde.

Det modernistiske kunstsyn var – og er – dog stadig så stærkt fremherskende mange steder og også på Statens Museum for Kunst, at samlingen efter indflytningen i pakhuset til

stadighed var ret upopulær og stedse måtte nøjes med at spille en noget tilbagetrukket rolle i det samlede museumsbillede. Det gik dog uden de store gnidninger så længe samlingen var under restaurering og derfor lukket. Men efter 11 års restaurering var den kommet så vidt, at den kunne åbnes for publikum, og herefter blev den på rekordtid en sten i skoen på museets ledelse, der ikke kunne indse dens kvaliteter.

Samlingen fik kun 7 år som åbent museum, 1995-2002. I starten med 12 timers ugentlig åbningstid, der senere blev udvidet til 18. Men så var det også slut. Den 2. april 2002 tog museets ledelse alle bevillingerne fra den – undtagen huset, som ministeriet jo fortsat betalte, mens en ensom kustode 5 timer om måneden sikrede at man officielt kunne sige at samlingen var åben.

De 7 år blev for samlingens leder en næsten daglig eksistenskamp, hvad enten det var Jan Zahle eller – under hans orlov 1995-2000 – de to efterfølgende vikarer, Sanne Houby Nielsen og Inge Dybbro. En til tider meget forstemmende oplevelse, fordi ledelsen i Sølvgade havde en modsatrettet målsætning. For denne gjaldt det om at finde en god undskyldning for at kunne anvende samlingens midler andre steder i institutionen.

Ovenfor findes Jan Zahles egen fremstilling af denne meget ulige kamp, som jo måtte

ende som den gjorde. Her skal vi se sagen i et lidt andet perspektiv, idet vi vil sammenholde virkeligheden med de udsagn der kommer fra museet selv i de årlige beretninger. Fra museets side skulle kampen om samlingens midler og dermed for lukningen af samlingen nemlig føres på to fronter.

Den ene front udspiller sig overfor de af museets ansatte fagfolk, der havde indset at modernismen ikke var den eneste gældende synsvinkel og derfor godt kunne se samlingens enorme pædagogiske og oplevelsesmæssige potentiale. Denne kamp foregår i det skjulte indenfor murene, hvor alle ansatte som bekendt har mundkurv på. Men, som det skal uddybes nedenfor, kan man ved nærlæsning af museets årsberetning for 1998 ane, at der er nogen på museet, der ikke mener det samme som direktøren. Det samme ser vi i 2001 hvor et generelt modsætningsforhold mellem ledelsen og de ansatte museumsinspektører kommer frem i pressen.

Ledelsens anden kampfront er den eksterne. Kampen går her på museets ansigt udadtil. Hvorledes får man lige så stille afviklet en samling uden at offentligheden og dens repræsentanter blandt politikere og i Kulturministeriet opdager noget? En samling, der er omfattet af landets museumslov, og derfor ikke sådan uden videre kan lukkes eller negligeres, men som ifølge denne lov gennem

indsamling, registrering, bevaring, forskning og formidling skal gøres tilgængelig for offentligheden og stilles til rådighed for forskningen, ligesom man skal udbrede kendskabet til forskningens resultater.

Det gør man – som det vil fremgå – ved at lade samlingen blive så usynlig som mulig og ved i de årlige beretninger at sløre de faktiske forhold omkring den. Usynligheden, der i den virkelige verden viser sig som manglende annoncering, plakater, informationsmateriale og medieattraktive begivenheder i samlingen, kan også iagttages i museets årsberetninger, hvor oplysninger om samlingerne generelt er splittet op i forskellige afsnit og tabeller som stumper hist og her, og først skal samles før de underkastes en kritisk vurdering, og sammenholdes med oplysninger andre steder fra.

Her skal kampen om tal og deres fortolkning berettes år for år. Der skal berettes om de årlige besøgstal, der bliver omdrejningspunktet i museets argumentation for samlingens neddrøsing, og disse tal skal holdes sammen med besøgstal på andre af vore statsstøttede kunstmuseer.

1985-94

I 1985 får Afstøbnings-samlingen sin egen leder og et værksted. I løbet af de næste 9 år går restaurering, genopstilling og registrering i gang. På trods af at samlingen officielt er lukket, modtager den regelmæssigt besøgende

efter aftale, ligesom den ekstraordinært holder åbent hvert år i tre uger i forbindelse med efterårsferien. Fire gange foranstalttes mindre særudstillinger i denne efterårsperiode, hver ledsaget af et lille introduktionshæfte.

I 1994 er der ingen særudstilling i forbindelse med de tre ugers efterårsåbning. Man har travlt med forberedelserne til en stor særudstilling, *Ideal og Virkelighed*, der skal løbe af stabelen året efter, samtidig med at samlingen officielt åbnes for publikum. Alligevel besøges samlingen det år af 7.472 besøgende. Som oftest var der tale om skoleklasser eller folk, der tegnede i samlingen. Til sammenligning kan fortælles at Vestsjællands Kunstmuseum i Sorø det år havde 8.850 besøgende (med 1.359 årlige åbningstimer) og Storstrøms Kunstmuseum i Maribo 7.919 besøgende (med 1.322 årl. åbn.t.)

1995

I 1995 åbnede Afstøbnings-samlingen efter 29 års lukning med en ugentlig åbningstid på 12 timer (dvs. c. 612 årl. åbn.t.). Særudstillingen ledsages af et stort katalog og løber over 3 måneder. Resultatet udebliver ikke. Der kommer 18.078 besøgende – en stigning på 142 % i forhold til året før og ca. 1/10 af besøgstallet i Sølvgade, der med 11 særudstillinger og en ugentlig åbningstid på 43,5 timer ligger på 170.160 besøgende.

Når vi ser på andre kunstmuseer i Danmark ligger Afstøbnings-samlingen nu meget

fint. Til sammenligning ligger Storm P. Museet på Frederiksberg på 10.284 årlige besøgende med 1.332 årl. åbn.timer, Kastrupgårds-samlingen på Amager ligger på 9.164 årlige besøgende med 960 timer og Willumsen-museet med 10.246 besøgende fordelt på 2.166 årl. åbn.timer. Vestsjællands Kunstmuseum har 8.061 og Storstrøms Kunstmuseum 6.849 besøgende.

Det er selvfølgelig en ganske speciel situation, at samlingen åbner efter de mange års tavshed, hvorfor det ikke kan undre at besøgstallet falder det følgende år.

1996

I Kulturbyåret 1996 boomede besøgstallet i museumsbygningen i Sølvgade med 406.124 gæster, fordelt på de permanente samlinger og 7 særudstillinger. Afstøbnings-samlingen viste det år 2 mindre udstillinger: en installation af den unge billedkunstner Pernille Maegaard og en mere 'traditionel' med samlingens egne værker: *Inspiration i gips*, ledsaget af et lille katalog. Besøgstallet ligger nu på 11.356 årlige besøgende, en nedgang på 37 %.

1997

1997 lukkede museumsbygningen i Sølvgade pga. ombygning, mens Afstøbnings-samlingen fik udvidet sin åbningstid til 18 timer ugentligt (i alt c. 918 årl. åbn.t.). Og allerede dette år begynder den konsekvente neddrøsing af

samlingen, idet den daglige gipsleders ønske om at lave en særudstilling i pakhuset afvises af ledelsen i Sølvgade. Der er det år ingen besøgende i Sølvgade og besøgstallet i Afstøbningssamlingen falder fra året før med 15 % til 9.633. Herefter er det som om museets ledelse har besluttet sig for en langsom kvælning af samlingen, der i de årlige årsberetninger konsekvent omtales i et ildevarslende tonefald. Det er som om man forbereder publikum på en uomgængelig lukning af samlingen.

Besøgstallet er stadig ikke ringe set i forhold til landets øvrige kunstmuseer, og der er flere gode forklaringer på besøgsnedgangen. For det første at åbningen året før var ekstraordinært stor pga. nyhedens interesse, for det andet den manglende reklame for samlingen, for det tredje forbudet mod særudstillinger og endelig den i medierne stærkt omtalte lukning af hovedmuseet pga. ombygning, der formentlig forleder mange til også at tro, at det er alle museets samlinger, der er lukkede i dette år.

Disse forhold synes dog ikke at blive taget i betragtning i museets ledelse, der i den årlige årsberetning helt uforbeholdent udtrykker sin stærke utilfredshed med samlingens besøgstal, og samtidig varsler ilde for fremtiden:

Besøgstallet på Den Kgl. Afstøbningssamling i 1997 var ikke tilfredsstillende. I konsekvens heraf

målretter museet i fremtiden sin markedsføring af Afstøbningssamlingen mod folkeskolen, gymnasieskolen og andre uddannelsesinstitutioner.

Det lyder positivt, men det er det ikke. Efter kun 3 år med en begrænset åbningstid, klassificeres samlingen herefter som studiesamling. Indeholdt i denne formulering ligger nemlig, at alle muligheder for afholdelse af særudstillinger og almen markedsføring nu helt konsekvent er fjernet. Heller ikke de små særudstillinger, som gennemførtes 1989 til 1993, mens samlingen var lukket, er der mulighed for.

1998

Samlingen er nu så godt som usynlig. Hovedmuseet holder stadig lukket, og først i november 1998 åbner den nye kunstmuseumsbygning under stor mediebevågenhed med en udvidet åbningstid på 45 timer ugentligt, og to særudstillinger.

Derfor kan det måske ikke undre at året slutter med et besøgstal i gipsen på 8.847. Et fald på 8 %. Museet får dette år fornyet sin resultatkontrakt med Kulturministeriet og tvinges derfor til at have en plan for Afstøbningssamlingen. Man formulerer derfor en plan, der så i samme åndedrag dog konstateres uigennemførlig:

Museet forpligter sig til i perioden 1995-2001 at "arbejde for at udvide og forbedre Den

Kgl. Afstøbningssamlings udstillingsfaciliteter." Men, som det hedder videre i årsberetningen: "Da museet ingen planer har om at flytte samlingen, afhænger resultaterne på dette område af, om og hvornår de dele af Vestindisk Pakhus, som nu benyttes af andre kulturministerielle institutioner, bliver ledige."

En ret bekvem formulering, dels spiller man bolden over i Kulturministeriets regi, dels er der ingen aktuelle planer om at de andre institutioner skulle opgive pladsen i pakhuset.

I museets årsberetning har man også anderledes ildevarslende planer for samlingen:

Besøgstallet på Den Kgl. Afstøbningssamling i 1998 var fortsat ikke tilfredsstillende til trods for en målrettet markedsføring af Afstøbningssamlingen mod folkeskolen, gymnasieskolen og andre uddannelsesinstitutioner i 1998. Museet vil i de kommende år overveje om åbningstiden i samlingen skal begrænses, men en sådan beslutning fordrer en nærmere analyse af brugersammensætningen.

Den nærmere analyse af brugersammensætningen er dog så vidt det ses af museets årsberetninger aldrig blevet gennemført.

En positiv omtale af samlingen findes mærkeligt nok også i årsberetningen. Her omtales Afstøbningssamlingen som af stor værdi for museet som helhed:

Afstøbningssamlingen har en vigtig funktion for museets andre samlinger, fordi det er gennem den, at offentligheden får den overordnede introduktion til kunstens udvikling. Offentligheden introduceres til diskussionerne om kunstens form og indhold og dermed kunstens indre væsen gennem kunstens fremstilling af mennesket. I modsætning til indsamling til Kobberstiksamlingen og Maleri- og Skulptursamlingens er indsamling til Afstøbningssamlingen af langt mindre omfang. I de kommende år vil indsamlingsarbejdet til samlingen være koncentreret om afstøbninger fra middelalderen med vægten lagt på romansk skulptur.

Udsagnet er i direkte modstrid med ledelsens udmeldinger om begrænsninger i åbningstiden og kan kun forklares som interne uenigheder i ledelsen. Desværre lader det til at det var de mere negative holdninger til samlingen der sejrede. I hvert fald træffer man ikke senere på sådanne konstruktive udmeldinger om samlingens potentiale.

1999

1999 er det første hele år med det nyudbyggede museum. Publikum vælter ind og året slutter med et kanonbesøgstal på 422.324 i Sølvgade, mens Afstøbningssamlingen i sin usynlighed har et yderligere fald på 5 % til 8.415.

Til resultatkontraktens mål om at arbejde for at udvide og forbedre udstillingsfaciliteterne, som jo stadig gælder, hedder det ganske uforandret i årsberetningen for 1999: "En udvidelse afventer en afklaring af den fremtidige anvendelse af de dele af Vestindisk Pakhus, som museet ikke råder over."

Heller ikke besøgstallet giver anledning til nye tanker eller formuleringer i årsberetningen:

Besøgstallet på Den Kgl. Afstøbningssamling var fortsat ikke tilfredsstillende i 1999. Museet vil i de kommende år overveje om åbningstiden i samlingen skal begrænses, men en sådan beslutning fordrer en nærmere analyse af bruger-sammensætningen.

2000

I år 2000 vender billedet. Besøgstallene i Sølvgadebygningen falder med 44 % ned til 235.350 mens Afstøbningssamlingens besøg stiger med 22,5 % til 10.228.

Mens museet naturligt nok kan forklare faldet i museumsbygningens besøgstal med tabet af nyhedens interesse (en fortolkning man dog ikke indlod sig på når det samme fænomen gjaldt Afstøbningssamlingen et par år før), er der indtil videre ingen forklaring på stigningen i Afstøbningssamlingens besøgstal, der tilmed fortsætter året efter. Den giver i hvert fald ikke museets ledelse anledning til

nogen form for positiv kommentar. Her har man ganske andre planer for samlingen:

Besøgstallet på Den Kgl. Afstøbningssamling var – selvom det steg – ikke tilfredsstillende i 2000. Museet er i færd med at overveje Afstøbningssamlingens fremtid. Museet har et ønske om at synliggøre Afstøbningssamlingen, herunder at flytte samlingen eller dele heraf til Sølvgade eller at udvide arealet i Vestindisk Pakhus.

Bemærkningen om at udvide arealet er en gentagelse af formuleringer fra tidligere år, og var som vi allerede har set, uden reelt indhold. De nye planer om at flytte samlingen eller dele deraf må tolkes som planer om at decimere samlingen kraftigt og på sigt at lukke Vestindisk Pakhus for publikum.

Her bliver man dog nødt til at tage hensyn til erklæringerne i resultatkontrakten, hvorfor det også hedder, at "En udvidelse afventer museets overvejelser omkring Afstøbningssamlingens fremtid."

Tallet på 10.228 kan vi igen sammenligne med andre kunstmuseer i landet. Åbningstiden i Afstøbningssamlingen lå på 18 timer ugentligt, dvs. omkring 918 årlige åbningstimer. Samlingen ligger derfor nu på linje med Kastrupgårdsamlingens 11.430 besøgende (965 årl. åbn.t). Dens besøgstal er større end Nivaagaards Malerisamling der ligger på 9.003 (1.380 årl. åbn.t.),

Vestsjællands Kunstmuseum med 8.298 årlige besøgende (1.080 årl. åbn.t.). Ribe Kunstmuseum ligger samme år på 7.448 besøgende (1.328 årl. åbn.t.), Skovgaardmuseet i Viborg på 6.047 besøgende (1653 årl. åbn.t.), Jens Søndergaards museum har 8.108 (1.395 årl. åbn.t.), mens Storstrøms Kunstmuseum ligger på 4.842 besøgende (1.276 årl. åbn.t.). Som det ses er antallet af besøgende i Afstøbnings-samlingen rigtig fint sammenlignet med det samlede museumsbillede i landet. Derfor er det også helt uforståeligt at hovedmuseet er så utilfreds med besøgstallene – en utilfredshed der derfor reelt ikke har noget at gøre med besøgstallene, men må søge sin forklaring i helt andre forhold.

2001

Året 2001 bliver for Afstøbnings-samlingens vedkommende næsten magen til året før. En stigning i besøgstallet på 21 % til 12.364 besøgende udløser samme lakoniske bemærkninger i årsberetningen:

Besøgstallet på Den Kgl. Afstøbnings-samling var – selvom det atter steg – ikke helt tilfredsstillende i 2001. Museet er i færd med at overveje Afstøbnings-samlingens fremtid. Museet har et ønske om at synliggøre Afstøbnings-samlingen, herunder at flytte samlingen eller dele heraf til Sølv-gade eller at udvide arealet i Vestindisk Pakhus.

Planen er en meget betydelig neddrøsling af samlingen som samling. Samtidig har museets ledelse også planer om en nedlæggelse af en anden delsamling som selvstændig enhed, nemlig Den Kongelige Kobberstiks-samling. Planerne vækker voldsom modstand både indenfor og udenfor museet og vækker stor debat i pressen, og ledelsen indkasserer et mistillids-erklæring fra samtlige ansatte inspektører.

2002

En sparerunde pålagt museet af Kulturministeriet bruges til at gennemføre de planer, som museets ledelse igennem protester i pressen var blevet forhindret i at gennemføre året før. Kobberstiks-samlingen bliver lagt ind under malerisamlingen og 1. april fyres hele Afstøbnings-samlingens personale og åbningstiden reduceres til 5 timer månedligt. I museets nye resultatkontrakt der dækker perioden 2002-2005 er Afstøbnings-samlingen kun nævnt et eneste sted, nemlig under emnet *registrering*. Her står at samlingens registrering skal overføres til et andet system og gøres tilgængelig på nettet i 2005. Samlingen er i sandhed nu blevet helt usynlig.

Nedlukningen vækker protester i medierne. Foreningen *Afstøbnings-samlingens Venner* stiftes og når i løbet af det første halve år op på omtrent 1.500 medlemmer. Det årlige besøgstal falder nu til 1/3, nemlig 4.107 besøgende.

Nedskæringen omtales således i museets årsberetning for 2002:

Dog måtte museet indskrænke åbningstiden på Den Kgl. Afstøbnings-samling til én dag om måneden. Denne disposition har været genstand for stor diskussion i medierne. Museet valgte at forringe servicen der, hvor den ramte publikum mindst.

Før reduktionen af åbningstiden havde Den Kgl. Afstøbnings-samling et årligt besøgstal på 8-12.000. Med den reducerede åbningstid forventes et årligt besøgstal på ca. 1.000. En reduktion af åbningstiden på hovedmuseet i Sølv-gade, hvor der kommer ca. 250.000 besøgende årligt, ville have haft langt større konsekvenser for publikum.

Det er en mærkelig skæv argumentation vi her præsenteres for. Museet har reelt ansvaret for alle sine samlinger, og kan ikke begrunde en nedlukning af en hel samling ved at sammenligne besøgstal. Samtidig må det betegnes som en ret problematisk fortolkning af virkelighedens besøgstal, når stigninger på over 20 % betragtes som ikke tilfredsstillende.

Besøgstallene i Afstøbnings-samlingen må betragtes som helt gode. Både når man sammenligner med besøgstal på landets andre kunstmuseer og når man tager den sted-

moderlige behandling i betragtning (ingen annoncer, forbud mod udstillinger, en meget kortfattet hjemmeside der tilmed var svær at finde,¹ intet fremlagt introduktionsmateriale, næsten ingen publikationer, intet katalog og kun 18 timers ugentlig åbning).

Et forhold som skal omtales her til sidst er forestillingen om, at et højt besøgstal i sig selv er en kvalitet. Denne opfattelse er under alle omstændigheder problematisk, og især her, hvor det gælder en samling, der bruges så intensivt af sine besøgende. Hvis man begyndte at optælle hvor lang tid de besøgende brugte foran hvert kunstværk eller hvor stort udbytte hver enkelt gæst fik ud af et besøg, ville tallene formentlig se helt anderledes ud. Rent praktisk er den enkle mekaniske optælling den lettest gennemførlige, men den kan nemt vise sig i et længere perspektiv at skævvride opfattelse af hvad der har betydning i den danske kulturarv. Dette er forhold som alle fagfolk kender til og de forsøger derfor så vidt muligt ikke at tillægge de rene tal alt for stor vægt.

Tilbage til Afstøbningsstillingen. I museets årsberetning for 2002 er den nu efter nedlukningen stort set ikke eksisterende. Bortset fra de nævnte kommentarer og information om besøgstallet har museet kun en enkelt bemærkning til overs for samlingen: "Fremtiden for Den Kgl. Afstøbningsstilling afhænger af de fremtidige finanslovsbevillinger."

Også her er der tale om en ganske speciel og mærkværdig udmelding. Heri lægger museets ledelse op til, at man ikke vil påtage sig ansvaret for en del af museets samlinger "... med mindre man får tildelt særbevillinger til formålet." Hvis man skal følge den logik, der har præget de syv her omtalte år, så vil forholdet nemlig være det, at lige meget hvor mange penge, der står på museets driftsbevilling, så vil originalsamlingerne (og her særligt maleriet) skulle prioriteres højest.² Efter denne argumentation vil der aldrig være tilstrækkeligt til f.eks. Afstøbningsstillingen. Derfor må man håbe at den ansvarlige kulturminister og embedsværket i hans ministerium vil tage sagen op og genoverveje samlingens status på Statens Museum for Kunst eller på anden vis mane til besindighed overfor samlingen.

Der er så vidt jeg kan se tre veje at gå: 1. Kulturministeriet sikrer øremærkede bevillinger til samlingen, således som det allerede er tilfældet med pakhuset, så samlingen ikke skal lukkes hver gang der i fremtiden kommer en sparerunde, eller 2. Kulturministeriet kræver at museet også mht. denne del af samlingen skal leve op til museumslovens krav, eller 3. Samlingen flyttes bort fra Statens Museum for Kunst og får enten selvstændig status eller overflyttes i andet regi.

En treårig forskningsbevilling er pr. 1. marts 2004 brugt til ansættelse af en museumsinspek-

tør på Afstøbningsstillingen, og museet melder at det årlige besøgstal for 2003 har ligget over 8.000. Skridt i den rigtige retning, men en fremtidssikring for samlingen er her ikke tale om. Samlingen bør ikke være en kunstmuseal B-samling med lukkede døre 6 af ugens 7 dage og ad hoc ansvarlige inspektører på kortere visit. Nej, den bør optræde med konsistente fremtidsplaner i museets resultatkontrakt, så længe den er en del af museets ansvarsområde.

Note

¹ I det sidste år er denne side efter kritik fra bl.a. *Afstøbningsstillingens Venner* blevet meget nemmere at finde.

² Logikken i at prioritere det, man bedst kan lide, er helt gennemgående på museet. Ser man på prioriteringerne indenfor originalsamlingerne, kommer maleriet først, dernæst tegnekunst og grafik og til sidst skulptur. Kobberstiksamlingen, som rummer tegnekunst og grafik har også fået beskåret sin åbningstid, og er i lighed med Afstøbningsstillingen blevet frataget sin selvstændige status, mens Skulptursamlingen længe har været næsten helt usynlig.